

РЕШЕНИЕ

№ 1351

гр. София, 13.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Ася Събева

Членове: Елена Тахчиева
Кристина Филипова

при участието на секретаря Красимира Г. Георгиева
като разгледа докладваното от Ася Събева Въззивно гражданско дело № 20211000502054 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение № 263286 от 20.05.2021г. постановено по гр.д.№ 1073/2018г., по описа на СГС, ГО, 3 състав, е уважен иск с *правно основание чл.432 КЗ вр.чл.52 ЗЗД, като* ЗАД „ОЗК - Застраховане” АД са осъдени да заплатят в полза на А. М. Р. сумата от 100 000 лв. представляваща дължимо обезщетение за претърпените неимуществени вреди - болки и страдания, причинени от смъртта на фактическия ѝ съпруг, настъпила на 05.09.2016г. от ПТП, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 18.10.2017г., до окончателното ѝ изплащане. Присъдени са разноски, като ЗАД „ОЗК - Застраховане” АД са осъдени да заплатят на адв.Д.Н. - ЛАК, адвокатско възнаграждение, на основание чл. 38 ЗА в размер 3 830 лв., а в полза на СГС д.т., съобразно уважената част от иска, в размер 4 000 лв., на основание чл. 78, ал.6 ГПК

В срока по чл.259 ГПК срещу решението е депозирана въззивна жалба от ответника по делото.

Жалбоподателят-ответник ЗАД „ОЗК - Застраховане” АД, оспорва решението в неговата осъдителна част за разликата над 50 000 лв. до 100 000 лв. и моли съда да го отмени и отхвърли претенцията на ищцата. Изтъква факта, че не са налице всички елементи от на фактическия състав, а ищцата не е доказала пълно и главно предявения иск, поради което постановеното от съда решение е немотивирано и необосновано. Счита, че дори и да

има вина, то от доказателствата по делото не може да се направи обосновано заключение, че само поведението на водача на л.а. е единствената причина за настъпване на произшествието. Видно от АТЕ на 05.09.2016г. около 19:00 ч., гр. Ловеч, ж.к."Младост", косо на пътното платно пред жилищен блок № 9 и денонощен магазин „Кики" е бил паркиран л.а.,„Фолксваген" с рег.№ *****. Предната част на автомобила е била насочена в северозападна посока, а западната в югоизточна. В определен момент водачът на автомобила, влиза в него, запалва двигателя и потегля на заден ход. В същото време по уличното платно в посока север се движи пешеходецът Ц. П.. Настъпил е удар между лекия автомобил и пешеходецът. Ударът е със задната част на автомобила на около 58 см. в дясно от левия му край, в предната дясна част на тялото. Скоростта на движение на автомобила към момента на удара е била около 7 км/ч. В следствие на удара пешеходецът е паднал по гръб. Произшествието е настъпило в светлата част на денонощието и видимостта е била добра. Няма данни за натовареността на движението, но според данните по делото от двете страни на улицата е имало паркирани автомобили. От лявата страна /в посока север/, автомобилите паркират напречно на платното за движение, а от дясната успоредно. Пешеходецът се е движел с лице към автомобила, като е имал обективна възможност да предотврати настъпилото ПТП. Това е било възможно, тъй като той се е движел и е пресичал на необозначено за това място, като му е било известно, че на мястото на ПТП има обичайно движение на МПС. Счита, че това не предполага виновно поведение от страна на водача на МПС, който е извършвал разрешена и необходима маневра с изключително ниска скорост, като не е имал обективна възможност да предотврати ПТП. На следващо място, счита, че неправилно първоинстанционния съд е кредитирал, като достоверни свидетелските показания на Л. Д.- дъщеря на ищцата. Същата е пристрастна и заинтересована от изхода на делото по смисъла на чл.172 ГПК. Що се отнася до размера на обезщетението посочва, че сумата от 100 000 лв. е явно несправедлива, не кореспондира с обичайния размер на обезщетенията към тази дата. Починалият е възрастен човек на 77г. с редица заболявания, генерализирана атеросклероза, исхемична болест на сърцето, което може би го правят освен възрастта и малко по-трудно съобразителен, защото същият се е движел по средата на платното. Моли да бъде намален размера на присъденото обезщетение, съобразно критериите за справедливост по чл. 52 ЗЗД и да се приеме, че е налице съпричиняване на вредоносния резултат съгласно чл.51, ал.2 ЗЗД като се намали обезщетението до размер от 50 000 лева. Претендира разноски и юрисконсултско възнаграждение.

Въззиваемата страна А. М. Р. оспорва жалбата и моли съда да я остави без уважение. Посочва, че ответното дружество не е провело пълно главно доказване на релевираното възражение за съпричиняване от пострадалото лице: видно от заключението на СМЕ, „...Описаните заболявания не са повлияли за настъпването за настъпването на леталния изход, дължащ се на тежка черепно - мозъчна травма“ и „...При тази тежка черепно - мозъчна травма, съпроводена с неовладяващ се мозъчен оток, възрастта не е повлияла на леталния изход“. На следващо място предвид липсата на тротоари и наличието на паркирани от двете страни на пътното платно автомобили, то пострадалият не е имал друг избор за придвижване, освен по пътното платно. Наведеното твърдение във въззивната

жалба, че пешеходецът е имал възможността да предотврати процесното ПТП не кореспондира със заключението по приетата по делото и неоспорена от ответника АТЕ. Видно от изслушаната и приета по делото автотехническа експертиза, водачът на л.а. „Фолксваген” е потеглил на „заден ход”, удряйки движещия се по пътното платно Ц. П., който обаче не е попадал в т.нар. „мъртва точка” на водача. Пътното платно е било с ширина 10,40 метра, нямало е тротоар, имало е паркирани коли от двете му страни т.е. пострадалият не е имал възможността да се движи по определена за пешеходци зона от пътното платно, защото такова обозначено място просто не е имало. От страна на ответника не са ангажирани доказателства дали Ц. П. се е движил по посока на лекия автомобил или е останал на място, изчаквайки МПС-то да извърши маневрата, заобикаляйки го т.е. направеното в тази насока възражение почива изцяло на предположение. На следващо място вещото лице установява, че свободното пътнo пространство за движение на участниците е около 4 метра, т.е. управляваният от св.П. л.а. е имал техническата възможност да заобиколи пешеходеца, но водачът му не го е сторил. На следващо място при допълнително зададените въпроси в проведеното по делото о.с.з. вещото лице уточнява, че е в рамките на предположението дали пострадалият е чувал шума от автомобила, както и че евентуалните действия на пешеходеца - спиране или връщане назад са свързани с предвиждането от страна на пострадалия, че л.а. при маневра на „заден ход“ ще приближава към него, т.е. същият не е могъл да предвиди каква точно ще е траекторията на лекия автомобил, за да може да излезе от нея и предотврати злополуката. По делото няма доказателства за включен пътепоказател от страна на виновния водач преди предприемане на маневрата „заден ход“, за да може пострадалият да съобрази движението си с това на лекия автомобил. Възрастта на Ц. П. /77г./ предполага, че същият не е притежавал бързината и пъргавостта на млад човек, за да може евентуално да избегне удара от движещия се на „заден ход” лек автомобил. Нещо повече, видно и от мотивите на влязлата в законна сила присъда, при определяне размера на наказанието на виновния водач, съдебният състав на ЛОС също е приел, че не е налице съпричиняване от страна на пешеходеца при настъпване на злополуката. По отношение размера на вредите посочва, че правилно е прието, че загиналият и ищцата са живели в продължение на 18 години на съпружески начала, като Ц. П. бил нейна опора през цялото време. След злополуката тя понесла изключително тежко загубата на любимия човек, страда от загубата на любимия човек и до сега, което е доказано с показанията на разпитаната по делото свидетелка-нейна дъщеря. В тази връзка счита за голословни оплакванията за недоверност на дадените от св.Л. Д. свидетелски показания. Претендира разноски.

Софийски апелативен съд, действащ като въззивна инстанция, след като разгледа жалбите и обсъди събраните доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с иск с правно основание чл. 432 ал.1 КЗ вр.чл.45 и чл.52 ЗЗД.

От фактическа страна се установява, че на 05.09.2016 г. около 19 ч. в гр. Ловеч

на уличното платно пред вх. „А” на бл. 309 в ж.к. „Младост”, при управление на л.а. „Фолксваген”, модел „Пасат”, ДК № *****, П. Б. П., причинил ПТП, в резултат на което починал пешеходецът Ц. П. П., видно от влязла в сила на 13.03.2018г. присъда № 2/23.02.2018 г. с която водачът на л.а. „Фолксваген”, модел „Пасат”, ДК № *****, П. Б. П. е признат за виновен за това, че е причинил смъртта на Ц. П. П. и на основание чл. 343а, ал. 1, б. „б“, вр. чл. 343, ал. 1, б. „в“, пр. 1-во, вр.чл.342, ал.1, пр.3-то, вр. чл. 54 НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от една година, чието изпълнение е било отложено по реда на чл. 66 НК за срок от три години.

От заключението по допуснатата АТЕ /л.142/, кредитирано от съда като обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните, се установява, че на 05.09.2016г. около 19,00 ч., в гр. Ловеч, ж.к. „Младост”, косо на пътното платно, пред жилищен блок № 309 и денонощен магазин „Кики”, е бил паркиран л.а.„Фолксваген” с рег. № *****. Предната част на автомобила е била насочена в северозападна посока, а задната - в югоизточна. В определен момент водачът на автомобила, влиза в него, запалва двигателя и потегля на **заден ход**. В същото време по уличното платно, в посока север, се движи пешеходецът Ц. П.. Настъпил е удар между лекия автомобил и пешеходеца. Ударът е със задна част на автомобила на около 58 см. вдясно от левия му край, в предната дясна част на тялото. Скоростта на движение на автомобила към момента на удара е била около 7 км/ч. Вследствие на удара пострадалият е паднал по гръб. Произшествието е настъпило в светлата част на денонощието и видимостта е била добра. Няма данни за натовареността на движението, но, според данните по делото, **от двете страни на улицата е имало паркирани автомобили. От лявата страна /в посока север/ автомобилите паркират напречно на платното за движение, а от дясната успоредно.** В материалите по делото няма сигурни данни за наличието на друг автомобил, който да е ограничавал видимостта на водача. Вещото лице заявява също, че **пешеходецът не е попаднал в невидима зона**, за водача на лек автомобил „Фолксваген” с рег. № *****. Мястото на удара по протежение на платното за движение е непосредствено преди пътя който води към магазин „Кики”, срещу вход „А” на блок 309 на ж.к. „Младост”, а по широчина - около средата на платното за движение, или на около 5,4 - 5,5 м. вдясно от левия край на същото платно, за посоката на движение на пешеходеца. От двете страни на платното за движение има тревна площ, като **няма данни за обозначен тротоар**. Експертът прави извод, че към момента на настъпване на произшествието скоростта е била около 7км/ч. Скоростта на движение на пострадалия пешеходец не може да бъде определена по технически път, но, според свидетелските показания той се е движел бавно и пред вид неговата възраст - над 70г. му е определена средна скорост 2,5 км/ч, като към момента на катастрофата са възможни два варианта - да е продължавал движението си или да е бил спрял, а към момента на удара е бил зад автомобила, на около 0,58 см. навътре от левия му край, с лицева част, сочеща посока север.

Вещото лице дава два варианта относно възможността на пешеходеца да възприеме л.а. респ. да избегне удара с него: - а/ към момента на потеглянето на автомобила пострадалият да е бил на 2,5 м. от мястото на удара, при условие, че е вървял без спиране

или - б/ пешеходецът да се е спрял и да е стоял в продължение на около 3,6 секунди и към момента на потеглянето на автомобила да е бил на мястото на удара. Направен е изводът, че и при двете хипотези той обективно е могъл да възприеме извършващия маневрата „движение на заден ход“ л.а. „Фолксваген Пасат“. Отделно от това, времето, изминало от момента на потеглянето на автомобила до момента на удара - 3,6 сек., от техническа гледна точка е давало възможност на пострадалия при време за реакция 1,2 сек. в оставащите 2,4 сек. да се спре или да се върне назад, като и при двата варианта той би бил извън коридора на движение на автомобила. Според вещото лице, следва да се има пред вид, че извършването на тези действия / спиране или връщане назад/ е свързано с предвиждането от страна на пострадалия, че автомобилът при маневрата „заден ход“ ще се приближава към него, както и с преценката на какво разстояние автомобилът ще се измести към П..

В О.С.З. вещото лице посочва, че там няма обозначени тротоари, че и при двата варианта на движение на пешеходеца – връщане назад или спиране, е бил извън коридора на движение на л.а.

В заключение се прави извод, че причината за настъпване на ПТП се дължи както на субективните действия на водача на л.а., така и на липсата на бърза реакция от страна на пешеходеца. В тази насока първа инстанция е приела за недоказано възразението, поради факта, че въпреки направените два хипотетични извода на вещото лице, че обективно пострадалият е имал възможност да възприеме л.а. и да реагира, предвид направеното уточнение, че извършването на тези действия - спиране или връщане назад от пострадалия пешеходец е свързано с предвиждането от негова страна, че автомобилът при маневрата „заден ход“ ще се приближава към него, както и с преценката на какво разстояние към него автомобилът ще се измести.

САС споделя направения по-горе извод, доколкото мястото на удара е междублоково пространство – при движение към срещуположен магазин, че там няма обособен тротоар и че починалият е бил на 77 години т.е. способността му за бърза и адекватна реакция е намалена.

Въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателствени средства, анализирани поотделно и в тяхната съвкупност, настоящата съдебна инстанция приема за безспорно установено, че възразението за съпричиняване от страна на пострадалия не е доказано пълно и главно.

От заключението по допуснатата СМЕ /л.230/, кредитирано от съда като обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните, се установява, че причината за смъртта на Ц. П. П., въпреки проведеното оперативно лечение и реанимация, е тежката черепно-мозъчна травма, получена при катастрофата, с резултат: неовладяем мозъчен оток и потискане на жизнено важни мозъчни центрове: сърдечно - съдов и дихателен, довели до сърдечно - съдова и дихателна недостатъчност. Според експерта, предходните заболявания на пострадалия са отразени в Справка от регистрите на НЗОК и те са: хиперплазия на простата и хипертонична болест. В съдебномедицинската аутопсия като придружаващи заболявания са отбелязани: генерализирана атеросклероза; хипертонична болест; ХИБС /хронична исхемична болест на сърцето - стари инфаркти, миокардиосклероза, белодробен емфизем/.

Направен е извод, че както описаните заболявания, така и възрастта на пострадалия не са повлияли за настъпването на леталния изход, дължащ се единствено на тежката черепно - мозъчна травма т.е. **не се намират в пряка причинно-следствена връзка.**

По делото са ангажирани гласни доказателства чрез разпит на свидетелите П. /деликвент/, Д. /дъщеря на ищцата/ разпитани в о.с.з. на 05.06.2019г и Н. /сестра/ разпитана по делегация от РС-Ловеч на 04.09.2019г. /л.162/

В показанията си св.П. твърди, че е карал колата си Фолксваген пасат в гр.Ловеч, пред бл.309, вх.А, където няма паркинг, няма и кръстовище. Свидетелят се връщал на заден ход, качил се в паркирания пред магазина автомобил, включил на задна скорост, обърнал се назад, погледнал в дясното огледало и в страничните огледала, установил, че няма никого и тръгнал. Ударил пострадалия със задната част на автомобила, не видял откъде е дошъл той, не разбрал и в каква посока е вървял. Посочва, че на тази улица винаги има паркирали автомобили, а движението на пешеходците става по улицата, няма тротоар, минава се между блоковете, след тревната площ е циментирано на разстояние повече от метър и се минава оттам.

От своя страна св.Д. заявява, че Ц. П. е втори мъж на майка й, като двамата живеели заедно без брак **повече от 18 години**. Веднага след катастрофата отишла на местопроизшествието, двете с майка й отишли в болницата, където пострадалият П. бил закаран с линейката, но оттам им казали, че ще го закарат в болницата в гр. Плевен. Взели някои необходими неща и отишли, като получили информация, че операцията е минала успешно, но нищо повече не може да се направи, трябва да се чака до сутринта. На сутринта разбрали, че Ц. П. е починал. Майка й се сринала психически, изпаднала в шок. Дала й пари за организиране на погребението, свързали се с погребална агенция, отишли да вземат починалия от моргата в гр. Плевен. Заявява, че е приела П. като баща, поддържали много добри отношения, двамата с майка й ходели на гости, тя също ги посещавала. Пострадалият бил на 77 години, в добро здравословно състояние, от време на време само вдигал кръвно. Сега майка й се чувства зле, много е самотна. Посочва, че Ц. не е имал деца от предишен брак, казал, че ищцата и дъщеря й са неговата опора в живота, както и той бил тяхната. Имал сестра, но не контактували с нея, свидетелката я видяла за пръв път на погребението, защото П. казал, че е много лош човек.

От своя страна св.Н. твърди, че брат й живеел в гр.Ловеч доколкото знае сам. Тя също живее в Ловеч, но в друг квартал. Познава А. и дъщеря й Л., които организирали погребението на брат й, но тогава се запознали за пръв път. Не знае дали брат й живеел с нея приживе на фактически начала, тъй като официално никога не ги е запознавал. Чувала от други хора, че той има отношения с някаква жена, но никога не са се събирали заедно по празници. Знае, че след като брат й починал, А. Е останала да живее в неговия апартамент. Разбрала, че той още приживе й приписал жилището, което тя считала за наследствено.

Съдът не кредитира показанията на тази свидетелка, тъй като видно от приложеното на л.136 решение срещу същия застраховател съдът е отхвърлил нейния иск с правно основание чл.432 КЗ вр.чл.52 ЗЗД за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на брат й т.е. налице е конфликт на интереси между тази свидетелка и ищцата. Това още повече се потвърждава от факта, че починалият е прехвърлил собствеността върху притежаваното от него жилище на А., което св.Н. е считала за наследствено.

От друга страна видно от приложеното на л.171 удостоверение адресната регистрация на А.Р. е същата

както на починалото лице, считано от 31.03.2000г. /т.е. поне 16 години заедно/ докато св.Н. живее в друг квартал респ. няма преки и непосредствени наблюдения.

По делото е безспорно установено наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност" на автомобилистите със застрахователна полица № BG/23/116002000942, валидна до 01.08.2017г. Ищцата е предявила пред застрахователя - ответник доброволна претенция за заплащане на застрахователно обезщетение, като е образувана щета № 0411-550-0002-2017г., но такова заплащане ѝ е отказано на 18.10.2017г.

Няма новопредставени доказателства пред настоящата инстанция.

При така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

Съгласно чл.432 ал.1 КЗ Увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" при спазване на изискванията на чл.380 КЗ.

Съгласно чл.300 ГПК влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. Налице е влязла в законна сила присъда, с която водачът на л.а. е признат за виновен за произшествието.

СГС е приел възражението за съпричиняване за недоказано пълно и главно, въпреки направените два хипотетични извода на вещото лице, че обективно пострадалият е имал възможност да възприеме л.а. и да реагира, предвид даденото от експерта уточнение, че извършването на тези действия спиране или връщане назад от пострадалия пешеходец е свързано с предвиждането от негова страна, че автомобилът при маневрата „заден ход“ ще се приближава към него, както и с преценката на какво разстояние към него автомобилът ще се измести.

САС споделя този извод, тъй като ПТП е настъпило в междублоково пространство и пред магазин, където обичайно се намират пешеходци и е нормално да се предвиди тяхното наличие, още повече **от двете страни на улицата е имало паркирани автомобили. От лявата страна /в посока север/ автомобилите паркират напречно на платното за движение, а от дясната успоредно.** От двете страни на платното за движение има тревна площ, като **няма данни за обозначен тротоар.** Затова и пострадалият не е имал избор къде да се предвижда, отивайки към блока. Вещото лице заявява, че **пешеходецът не е попаднал в невидима /мъртвата/ зона**, за водача на л.а., „Фолксваген“ с рег. № ***** . Що се отнася до неговите реакции - това е човек в напреднала възраст на 77години към датата на смъртта, а това по правило намалява способността за бързи, адекватни реакции. Именно затова съдът намира, че не е налице поведение, намиращо се в пряка причинно-следствена връзка с настъпване на вредите.

В Т Р №1/21.06.2018г. по т.д.№1/2016г. на ОСНГТК на ВКС е прието, че материално легитимирани да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък са лицата, посочени в Постановление №4 от

25.V.1961г. и Постановление №5 от 24.XI.1969г. на Пленума на Върховни съд, и **по изключение всяко друго лице, което е създадо трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени, като обезщетение се присъжда по изключение и само при доказани пълно и главно особено близка връзка с починалия и действително претърпени от смъртта му вреди.**

Предварителното изключване от кръга на лицата, имащи право на обезщетение, на роднини, с които починалият може да е имал особена емоционална връзка, освен че е житейски неоправдано, съставлява и значително по-стеснително тълкуване на понятието за близки роднини на лица – жертви на деликти, отколкото е прието в голяма част от европейските страни. Настоящата инстанция приема за правилно становището, че е въпрос на конкретна преценка с оглед събраните доказателства дали между починалия и ищцата /фактическа съпруга/ е била налице особена емоционална връзка, аналогична на брачните взаимоотношения.

В случая тази емоционална връзка е доказана пълно и главно не само с гласни доказателствени средства, които сочат, че двамата живеели заедно в едно домакинство, като типични съпрузи от дълго време - повече от 18г., разбирали се добре, като истинско сплотено семейство. Сочат, че починалият нямал свои биологични деца, поради което полагал изключително грижи за своето фактическо семейство, като е демонстрирал напълно еднакво обич и загриженост към жена си и доведената дъщеря. Затова неговата внезапна смърт се отразила изключително тежко преживялата фактическа съпруга А..

Гореизложените правни констатации обосновават извода за наличието на предпоставките на чл. 45 и чл. 52 от ЗЗД по отношение на причинителя на вредата, а именно: вреди, виновно противоправно деяние от страна на причинителя на вредата, причинна връзка между това деяние и причинените вреди. При това положение ищцата има право да получат обезщетение за причинените вреди - неимуществени и имуществени .

Досежно размера на обезщетението, съдът съобрази следните обстоятелства:

В процесния случай ищцата А. претендира претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания от факта на настъпилата смърт на съпруга ѝ Ц., починал на 77 години през 2016г.

Съдът съобразява факта, че били задружно и сплотено семейство, ищцата А. Е загубила възможността да получава обич и подкрепа, в морален и финансов аспект, от своя спътник в живота, което неминуемо води до нервно-психическия стрес, негативни изживявания от емоционално естество и неочаквана промяна в стереотипа на изградения начин на живот на семейството им. Тя се затворила в себе си, преживяла тежко загубата на най-близкия за нея човек. На следващо място, във вр. с критериите в ППВС №4/68г. и икономическата конюнктура в страната, предвид факта, че вредите са настъпили към 2016г. вкл. и с оглед възрастта на ищцата, съдът намира, че обезщетението правилно е присъдено в размер на 100 000 лв., независимо от наличието на предходни заболявания на починалия, които безспорно не се намират в пряка причинна връзка с настъпилата смърт.

С оглед гореизложеното и при съвпадане изводите на първа и настоящата инстанции

решението следва да бъде потвърдено.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

Обжалваем интерес от 50 000 лв.

Жалбата е неоснователна, поради което разноски за въззивна инстанция не следва се присъждат в полза на застрахователя. На осн.чл.38 ал.2 ЗА в полза на адв.Н. е дължимо адв.възнаграждение за безплатна защита срещу депозираната въззивна жалба в размер на 2030 лв. върху обжалваемия интерес от 50 000 лв.

Воден от горното и на основание чл. 272 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 263286 от 20.05.2021г. постановено по гр.д.№ 1073/2018г., по описа на СГС, ГО, 3 състав, в обжалваната му част.

ОСЪЖДА ЗАД „ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК 121265177, София, ул. „Света София“ № 7, ет. 5, **ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА** адв. Д.Н. - ЛАК, със съдебен адрес: гр. Ловеч, ул. “Търговска“ № 1, адвокатско възнаграждение, в размер на 2030 лв./две хиляди и тридесет лева/ за безплатно процесуално представителство пред въззивна инстанция на основание чл.38 ал.2 от ЗА.

В необжалваната осъдителна част до 50 000 лв. решението е влязло в сила.

Решението може да се обжалва в едномесечен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____